

HD – Rettevejledning

Opgave 1

1/ Det fuldmagtsforhold der er etableret mellem PJ og AA er "uden særlig tilværelse" (§ 18 fuldmagt), hvor der vil være identitet mellem fuldmagt og bemyndigelse. Ved at sælge bilen for mindre end 33.000 kr., har AA overtrådt såvel fuldmagt som bemyndigelse, hvorfor PJ ikke er bundet, jf. AFTL § 11, stk. 2.

2/ På det tidspunkt direktøren får svar fra PJ om, at BB er bemyndiget til at sælge maleriet, ændres situationen til en fuldmagt "med særlig tilværelse", jf. AFTL § 13.

Herefter skal løsningen søges via AFTL § 11, stk. 1. Vi kender ganske vist ikke den absolutte mindstepris PJ vil sælge for, men må formode den ligger ikke meget under 50.000 kr.

Ved at sælge for 40.000 kr. skal vurderes, om det må stå direktøren klart, at BB har overskredet sine beføjelser (fuldmagt havde han selvsagt) og her vil det nok være svært at komme igennem med ond tro hos direktøren, hvorfor salg til 40.000 kr. står ved magt.

3/ Her er løsningen at DD kan kræve knallerten udleveret, jf. DL 6-17-5. Videre bør fastslås, at CC kan kræve erstatning hos PJ, uanset PJ gode tro, jf. købelovens § 59 om vanhjemmel.

4/ Her er der solgt på kredit og knallerten er for længst overgivet til køber, hvorved PJ har mistet alle rettigheder m.h.t. knallerten, jf. købelovens § 28, stk. 2. Det forhold at knallerten formentlig er et forbrugerkøb, vil ikke ændre situationen, idet § 28, stk. 2 også gælder i forbrugerkøb.

De muligheder PJ herefter har, er, via fogedretten at foretage udlæg i aktiver som ejes af EE.

5/ Her bør fastslås, at der er tale om et specieskøb, idet det var forretningens eneste af sin slags.

Et tyveri som beskrevet kan ikke henføres til forsømmelig opbevaring af knallerten fra PJ's side, hvorfor begivenheden må anses som hændelig.

Herefter må vurderes hvem der bærer risikoen og dermed tabet og her bør fastslås, at den faktiske levering er det relevante tidspunkt, hvorfor sælger må bære risikoen. Overvejelser om fordringshavermora er ikke relevant.

Opgave 2

1/ Her bør fastslås, at salget af fakturaen fra LM til factoringselskabet er gyldig inter partes.

Situationerne skal løses ud fra en analogi efter reglerne om simple gældsbreve.

Den manglende denunciation over for TØRST medfører, jf. GBL § 31, stk. 1, at factoringselskabet ikke er beskyttet mod det foretagne udlæg.

Udlægshaver giver denunciationsmeddelelse og vil dermed have retten til at gøre fordringen gældende over for TØRST, jf. princippet i GBL § 31, stk. 2, men dette forhindrer ikke at TØRST kan modregne de

28.000 kr. i sin betaling til udlægshaver, jf. GBL § 27 og konklusionen er derfor, at udlægshaver kun får 112.000 kr. fra TØRST.

(ovennævnte er det svar der – som spørgsmålet er formuleret – kan/bør forventes)

Udlægshaver får alene de 112.000 kr. idet udlægshaver ikke opnår bedre ret end fordringshaver.

I relation til factoringselskabet vil situationen være, at LM må betale 140.000 kr.

2/ Kommer LM til at betale må der derved udledes, at der ikke er forsikringsdækning og at der foreligger culpa. Det vil følgelig være relevant at inddrage EAL § 24, stk. 1 m.h.t. lempelse/bortfald af regres mod montøren og udfaldet vil givet være bortfald.

3/ Her bør fastslås forbruger køb og OD's hævemulighed må søges med afsæt i KBL §§ 75 a og 76, sammenholdt med § 78. Det vil nok være mest nærliggende at der konkludere hævebeføjelse. En virkelig god besvarelse vil påpege, at sælger eventuelt kunne have tilbudt at afhjælpe manglen. Når opgaven oplyser der reklameres efter 1½ måned, vil en god opgavebesvarelse henvise til, at dette er rettidig, jf. KBL § 81.

4/ Vedrørende Total Dæknings muligheder udspringer det af EAL § 22, stk. 1, men det vil givet være vanskeligt at nå frem culpa hos en skadevolder. Culpa hos den primære skadevolder OD er klart ikke til stede, hvilket næppe heller er situationen m.h.t. LM. Produktansvar er heller ikke en realistisk mulighed, blot fordi tanken engang har været brugt til opbevaring af saltsyre.

Konklusionen må være at regres ikke er en realistisk mulighed for Total Dækning.